

har meget stærkt bebrejdet Majoriteten, at den ved sit Forslag ikke tog tilstrækkelig Hensyn til dem, der besad Mindre, foreslaaer man Noget, som gaaer til den modsatte Uderlighed, og udsætter sig for, at Loven bliver et Middel i et eller andet Sogneforstanderskabs Haand til ad en indirecte Vej at bestaate de større Besiddere aldeles uforholdsmæssigt. Den ærede Minoritet har vel meent, at der desuagtet vil fremkomme den retfærdigste Ordning, naar denne, som Forslaget gaaer ud paa, lægges i Sogneforstanderskabernes Haand. Jeg har saa stor Tillid til Sogneforstanderskaberne som maaskee Noget i denne Forsamling; men jeg er overbevist om, at, naar man udelukkende lægger Ordningen i Sogneforstanderskabets Hænder, uden ved Siden deraf at opgive et Princip, en Grundsaetning, hvorpaa denne Ordning skal bygges, kan man ikke Andet end udsætte sig for den allerstørste Usikkerhed og Vilkaarlighed og den allerstørste ulige Behandling paa de forskjellige Steder, ikke en ulige Behandling, grundet paa de ulige lokale Forhold, men en ulige Behandling, grundet paa Mangel af Princip og Grundsaetning. Jeg troer saaledes, at man ved at antage Regjeringens Forslag — selv saaledes ændret, som af Minoriteten foreslaaet, — kun naaer, at man kommer ind i en Usikkerheds- og Vilkaarlighedstilstand, hvis Virkning og Følger man endnu ikke kjender, isædedes for en Usikkerheds- og Vilkaarlighedstilstand, som man ved Anvendelsen i en lang Række af Aar har vænnet sig til. Og naar man ikke har andet Valg end at ombytte en prøvet Usikkerheds- og Vilkaarlighedstilstand med en endnu ikke prøvet Usikkerheds- og Vilkaarlighedstilstand, troer jeg, at man maa komme til det Resultat at ønske, at Sagen ikke for Dieblirket videre fremmes, men at man indtil videre, indtil en sikkrere og antageligere Ordning kan fremkomme, hjælper sig med de Bestemmelser og den Ordning, man for Tiden har, og som man har vænnet sig til. Jeg kan derfor for mit Bedkommende ikke komme til andet Resultat, end at det er det Rigtigste at stemme imod baade Ændringsforslagene og Lovudkastet; og efter som Sagen stiller sig for mig, maa jeg tillige mene, at det er rettest at stemme imod

Sagens Overgang til tredje Behandling. Smid- lertid maa jeg dog tilføie, at min Beslutning i den sidste Henseende noget vil beroe paa, hvad der videre under Discussionen maatte fremkomme. Jeg skal hertil endnu kun tilføie med Hensyn til Ændringsforslaget af den anden Landstingsmand for 9de Kreds, at jeg ikke kan gaae ind paa at forandre Bestemmelsen om, at Mulkterne skulle indflyde i Communens Fattigkasse, dertil, at de skulle indflyde i „de Fattiges Kasse.“ Jeg lægger ikke særdeles Vægt derpaa, men det er Noget, som man hidtil har valgt som almindelig Regel, naar man ikke vilde give Politikkassen Mulkterne, da at lade dem flyde ind i Fattigkassen; man vilde altsaa, hvis man vedtog dette Ændringsforslag, atter begynde paa en ny Vej. For mig staaer det derhos som det Usikkeligste, at de Fattiges Kasse især skal komme til Kræfter ved frivillige Bidrag, ved Bidrag, som Hjertets Trang og Følelsen for den Fattige bringer til at yde. Jeg ønskede derfor helst, at alle tvungne Bidrag til disse Kasser kunde undværes, og jeg troer, at hvis det optages som Grundsaetning, at de Fattiges Kasse ikke skulde modtage Mulkter, der kun med Bitterhed ydes, vilde Saadant være heldigt for det Diemed, hvori disse Kasser ere oprettede. Jeg kan derfor ikke stemme for dette Ændringsforslag.

Indenrigsministeren: Den ærede Secretair har gjort opmærksom paa, at efter hans Mening vil man ved at antage Lovudkastet saaledes, som det foreligger fra Regjeringens Side, tilveiebringe en Forskjellighed og Ulighed ved Bedømmelsen paa de forskjellige Steder, som man meget burde søge at undgaae. Det er — det vil han vistnok selv erkende, og det troer jeg ogsaa er anerkjendt af Udvalgets Majoritet i dets Forslag — saare vanskeligt at give saadanne almindelige Regler, der absolut skulle følges paa alle de forskjellige Steder. Der var derfor ogsaa meget rigtigt i Udvalgets Majoritets Forslag en Paragraph, hvorefter man overlod til Sogneforstanderskaberne at fordele denne Byrde paa en anden Maade end den, som var foreskrevet som den almindelige, naar særlige Omstaendigheder talte